

Klosterkrönikan 35

Söndag: Idag, en jävla dag. Jag har varit sjuk, är det fortfarande även fast det börjar att kännas bättre. Vaknade i dimma och liksom utanför mig själv. Tänker på suicid, men det skulle enormt mycket till för att jag skulle välja den utvägen. Jag tror att det är bland det värsta som kan hända en människa är när hon fylls av tomhet. En isande och massiv tystnad. Jag har varit med om det så många gånger förr i mitt liv. Strategier? Skriva, lyssna på musik, sjunga med, ringa och prata med någon. Min käre, gode, mäktiga Gud, vad jag längtar efter att få ett hem. Ett eget lugnt, fint och trivsamt territorium. Om jag hade ett falskt pass och massor av pengar, skulle jag då fly härifrån till någonstans i världen? Mycket möjligt. Sannolikt, ja. Men nu är det som det är, jag är här på det här sjukhuset i utkanten av Örebro, och ska så vara tills förvaltningsrätten tycker att jag ska slussas ut i öppenvård. Och innan det sker så får jag pendla mellan avdelningen och min lägenhet som jag ska få hyra genom kommunen inom ett halvår till ett år. Jag känner av semesterstilten. Folk kanske inte vet dom ska göra med all sin tid. Trist väder. Jag undrar hur de döda har det, har dom semester dom också, eller vad pysslar dom med? Jag önskar att jag hade medial förmåga, och kunde prata med mamma, pappa och min bror Håkan, med flera. Den materialistiska människans neurotiska köpeufori, jag kände av det när jag köpte ett nytt armbandsur i onsdags. Den konsumistiska glädjeyran, som man fostras och drillas in i redan som barn. Den massiva inre tomheten som måste fyllas med någonting, bara någonting, vad som helst, bara inte den där tomheten, öknen. Sätt på TV:n, stereon, radion, mobilen, bara inte den där fruktansvärda tystnaden. Till varje pris undvika alla tomma ytor och distrahera bort dom. Ge mig en kick, för jag behöver en kick! Den utdömda västerländska livsstilen som är i full gång. Vad folk skulle behöva: att sitta tysta med sig själva i ett tyst rum. Söka sig in till livets källa, till Gud, lyssna, och inse vad det är som är värt någonting i livet. Sträva efter godheten. Sanningen och ömheten. Sluta knarka tomhet. Måndag: Söka sanningen, och bli fri. Känna hur ont sanningen gör, möta sig själv, och i slutänden erhålla psykisk skön befrielse, känna glädjen strömma och den goda kreativitetens klarsyn, frid. Om det är möjligt att känna frid på den här planeten? Förvaltningsrättförhandling imorgon. Jag kan se nämndemännens stengråa ansikten på tidigare möten. Jag sätter på mig mina solglasögon på mötet, för jag vill inte bli glodd på som en idiot och pyroman. Jag lyssnar på min gamla favorit David Sylvian, men det är låtar som blockeras, som inte går att spela. Kanske ska skaffa Spotify. I Jesu namn Gud, låt vistelsen här på denna fördömda avdelning bli så kort som det bara är möjligt. För samtliga patienter på olika sjukhus i hela Sverige. Hjälp alla människor inom religionerna att undvika att bli hjärntvättade. Amen. Släpp in glädjen i våra liv. Väck oss ur vakendvalan. Öppna våra hjärtan, ögon och öron. Låt glädjen komma in i våra liv och stanna där. Jag tycker att det var bättre på avdelning 8, en våning upp. Jag var där för 3 år sen, personalen var bättre där än här på avdelning 7. Mycket mer professionellt där uppe. Öppnare, varmare, och gladare. Seende och hörande ögon och öron. Hurdan är jag själv. Ser jag på människor med ömhet? Jag bara vet att den dag jag går fri härifrån så kommer en god epok att inledas i mitt jävla liv. Så småningom så kommer döden och knackar på min axel, det är dags att resa, du är klar med det här livet. Vi tycker att du under omständigheterna har skött dig väl. Du försökte leva ett gott liv i alla fall, och i himmelriket så finns inga psykiska åkommor. Kärlekens sol flödar ömhet och frihet. En okränkbar glädje råder. En för alla, alla för en, på ett gigantiskt

kärlekens hotell. Det ska bli häftigt och jävligt intressant att se hur det blir med varandet efter döden. Hur många människor tänker på att de faktiskt, en dag, ska dö? Vad inger döden för känslor? Skräck, sorg och förtvivlan? Total maktlöshet? För kontrollfreaks kan det bli jobbigt. Döden innebär att ha noll kontroll och inte en aning om vad som ska hända. Det är ingen mening med att försöka att föreställa sig hur livet efter detta blir. Undrar om jag ska gå en kurs och bli ett medium. Att tala med de döda skulle vara intressant. Idag har varit en förhållandevis bra dag. Har känt mig kreativ och igång, vaken och levande. Jag mår inte toppen. Det kommer jag inte att göra medan jag är på det här gamla sjukhuset.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten